

Sygn. akt IV U 1315/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2016r. w S.

odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 października 2015 r. Nr (...) - (...)

w sprawie P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1315/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) odmówił ubezpieczonemu P. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, iż z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 29 września 2015 r. wynika, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł P. S., który podniósł m. in., iż przebył 5 operacji torbieli krzyżowej ogonowej. Stan jego zdrowia nie pozwala mu na pracę w pozycji siedzącej. Ubezpieczony wskazał również, iż choruje na cukrzycę, nadciśnienie tętnicze, polineuropatię cukrzycową i neuropatię. Schorzenia te nie pozwalają ubezpieczonemu na podjęcie innych prac niż cholewkarstwo (odwołanie k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. ZUS powtórzył argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji oraz stwierdził, iż odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które doprowadziłyby do jego uwzględnienia (odpowiedź na odwołanie k. 2-3).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony P. S., ur. (...), jest z wykształcenia cholewkarzem i pracował w tym zawodzie w latach 1989-1999 (bezsporne, akta rentowe). W dniu 15 lipca 2015 r. złożył do (...) Oddział w S. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 155-156 a. r.). Uprzednio ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W ostatnim okresie, tj. od 1 czerwca 2012 r. do 30 czerwca 2014 r. podstawę powyższego stanowiła decyzja (...) Oddział w S. z dnia 6 lipca 2012 r. (k. 130 a. r.).

Ubezpieczony został skierowany na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 26 sierpnia 2015 r. ustalił, iż P. S. nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie k. 158 a. r.). Do takiego samego wniosku doszła Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 29 września 2015 r. (k. 160 a. r.). Orzeczenie to stanowiło podstawę do wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji w dniu 5 października 2015 r. (k. 161 a. r.).

W toku postępowania sądowego P. S. został przebadany przez biegłych lekarzy diabetologa, chirurga, okulistę oraz kardiologa. Biegli ci rozpoznali u ubezpieczonego cukrzycę typu 1 leczoną metodą intensywnej insulinoterapii, retinopatię cukrzycową prostą obu oczu, zaćmę początkową obu oczu, angiopatię nadciśnieniową, nadciśnienie tętnicze 1. stopnia wg (...), stan po pięciu operacjach torbieli włosowatej ogonowej oraz stan po leczeniu operacyjnym torbieli okolicy podobojczykowej prawej i przepukliny pachwinowej lewej w wieku dziecięcym. Schorzenia te, w ocenie biegłych, nie powodują, by P. S. był niezdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (opinia k. 11).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Artykuł 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, iż renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. W ustępie drugim przywołanego przepisu wskazano, iż przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak wyrażono w art. 58 ust. 1 pkt 1-5 przywołanej ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;

2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;

3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;

4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;

5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Stosownie do treści art. 58 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Wymogu tego, stosownie do treści art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Niezdolną do pracy, jak wskazano w art. 12 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy, jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z ustępem 2 i 3 tego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, czy P. S. jest osobą niezdolną do pracy.

W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu diabetologii, chirurgii, okulistyki oraz kardiologii. Zdaniem diabetologa, ubezpieczony wymaga systematycznego leczenia, okresowych modyfikacji dawek insuliny, edukacji diabetologicznej, a przede wszystkim przestrzegania diety cukrzycowej, co niewątpliwie poprawi wyrównanie cukrzycy. U P. S. doszło do pojawienia się późnych mikroangiopatycznych powikłań cukrzycy, ale stopień ich zaawansowania nie sprowadza u badanego niezdolności do pracy. Ubezpieczony jest osobą przewlekle chorą i niewątpliwie istnieją u niego przeciwwskazania do ciężkiej pracy fizycznej, zmianowej, pracy kierowcy lub pracy przy maszynach w ruchu. Opiniowany może jednak wykonywać pracę lekką na otwartym rynku pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami tj. jako cholewkarz. Zdaniem okulisty, stan narządu wzroku przy stwierdzonej ostrości do dali wynoszącej 1.0 po korekcji i 0,5 do bliży nie daje podstaw do uznania niezdolności do pracy ubezpieczonego. Również z przyczyn kardiologicznych, tj. występującego nadciśnienia tętniczego, opiniowanego nie uznaje się za niezdolnego do pracy. Przeprowadzone w 2012 r. badanie EKG nie wykazało istotnych zmian. Biegły chirurg nie uznał ubezpieczonego za niezdolnego do pracy. Wskazał, iż badany przeszedł pięć operacji torbieli włosowatej ogonowej. Ostatnia z nich została przeprowadzona w 2001 r. Leczenie zostało zakończone, zaś obecnie nie stwierdza się dolegliwości. U ubezpieczonego nie stwierdzono objawów niedokrwienia kończyn górnych ani dolnych jak również żyłaków, zakrzepic żylnych lub objawów niewydolności żyłnej.

W ocenie Sądu, opinia sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania jest wiarygodnym i miarodajnym dowodem stanu zdrowia ubezpieczonego. Została bowiem wydana przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z zakresu schorzeń, na które cierpi ubezpieczony. Sporządzenie opinii zostało jednocześnie poprzedzone analizą akt sprawy, w tym znajdującą się w nich dokumentacją medyczną oraz bezpośrednim badaniem P. S..

Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii. Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

Ubezpieczony nie zgadzał się z powyższą opinią (k. 24), jednak nie skorzystał z prawa do zgłaszania wniosków dowodowych. Zdaniem Sądu, sporządzona opinia w sposób dostateczny wyjaśnia sporną okoliczność zdolności ubezpieczonego do pracy i dlatego nie wystąpiły podstawy do wydawania kolejnych opinii. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Z tego też powodu Sąd nie ma podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Ubezpieczony nie spełnia bowiem podstawowej przesłanki do nabycia spornego prawa, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. nie utracił w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.